

[Mimi Jakobsen]

var tilfredse med. Men jeg må stadig væk give både fru Mette Madsen og fru Annelise Gotfredsen ret i, at det forekommer meget tidligt at tage disse regler op til fornyet revision.

Jeg forstår dog, fru Inger Stilling Pedersen mener, der fortsat er behov for ændringer og lempelser, ud fra nogle klager, som hun har modtaget fra mennesker, der er blevet nægtet adoption. Dertil vil jeg sige, at der naturligvis kan være berettigede klager, og at der meget vel kan være sket fejltagelser undervejs, men hvordan skal vi dog bedømme det? Jeg føler mig i hvert fald ikke i stand til at vurdere det. Jeg har ventet på, at der under debatten i dag skulle kunne angives nogle generelle, men meget konkrete angrebspunkter, og jeg har ikke opfattet dem – det kan naturligvis være min fejl – men jeg ville vældig gerne høre fru Inger Stilling Pedersen give en repetition af disse angrebspunkter.

Jeg vil også sige, således som fru Mette Madsen sagde, at det nok havde været mere rimeligt, at man, hvis man ønsker denne drøftelse, havde kontaktet ordførerne og havde givet os et rimeligt materiale at diskutere ud fra, at man havde rejst sagen i retsudvalget, eller at man havde lavet et beslutningsforslag, således at vi i hvert fald havde noget konkret at diskutere. En tilbagevisning af dette med, at det får vi ikke noget ud af, mener jeg ikke er relevant. Det var tidligere netop ved en drøftelse i retsudvalget, at vi opnåede lempelser, som der var bred enighed om. Jeg mener i hvert fald, at en forespørgselsdebat er et meget uegnet forum for en behandling af denne sag.

Jeg skal herefter forsøge at samle noget af det op, som fru Inger Stilling Pedersen øjensynlig angreb. Det var et spørgsmål om sagsbehandlernes taktfølelse, finfølelse, over for de mennesker, de skulle kontakte. Det er et stort problem, det giver jeg fru Inger Stilling Pedersen ganske ret i, men det er jo et uhyre generelt problem. Hvordan skal vi løse det? Fru Inger Stilling Pedersen drog de pågældendes uddannelse ind i spørgsmålet. Jeg mener principielt, uddannelse er en god ting, men jeg tror bare ikke, det er det alene, der er afgørende. Jeg tror, det var fru Mette Groes, der omtalte en sag, hvor det netop var den pågældendes høje uddannelse, der bragte en konfliktsituation frem, fordi adoptanten ikke havde en høj uddannelse. Derfor mener

jeg ikke, det er uddannelseskriteriet, der kan sikre os, at de sagsbehandlere, der bliver sendt ud, faktisk er så taktfulde og så fintfølelse, som det kan lade sig gøre, når de ydermere skal indhente nogle meget personlige oplysninger om de mennesker, de er i kontakt med.

Et andet angrebspunkt var, så vidt jeg forstod det, at de pågældende, der ønsker en adoption, følte det som en slags eksamen. Ja men det er det jo også; det er jo en eksamen. Man skal på en eller anden måde bevise, at man er egnet til at adoptere et barn, og det må føles som en prøve. At man så kan sige, afgørelsen vil bero på et personligt skøn hos sagsbehandleren, er noget andet, men hvad skal vi gøre ved det? Skal vi EDB-behandle det? Lave ja/nej-krydser i et stort skema, eller skal vi trække lod? Jeg mener stadig væk, at når som helst et menneske uanset dets sagkundskab skal bedømme et andet menneske, kommer der subjektivitet ind i det; jeg kan ikke se, hvordan vi kan undgå det. I øvrigt er det jo et generelt problem overalt, hvor der foretages skøn; det gælder skattevæsenet, det gælder bistandshjælp i øvrigt. Jeg anser naturligvis ikke disse ting for så vigtige for personer, som en adoptionssag vil være, men stadig væk bygger det på et personligt skøn, hvor nogle – og nogle med rette – vil føle sig dårligt behandlet.

Så nævnte fru Inger Stilling Pedersen muligheden for, at man skulle have en appelmulighed til ministeren. Jeg tror ikke rigtig på det. Jeg har den dybeste respekt for den siddende justitsminister, men jeg må spørge: skal det så være ministerens syn på folks seksualliv eller på børneopdragelse, der skal være afgørende? Jeg tror, det er en illusion, at vi kan sætte dette under en parlamentarisk kontrol. Jeg ville nødig tage stilling til, om nogle mennesker skulle have ret til at adoptere et barn; jeg føler mig ikke kompetent til dette.

Endelig vil jeg sige til fremskridtspartiets ordfører, hr. Pilgaard Andersen, at jeg mener, sammenligningen med de såkaldt biologiske børn er fuldstændig irrelevant. Problemet er, at vi har færre børn til rådighed, end der er ansøgere, og derfor må vi altså foretage en sortering af de forældrepar, der ønsker det. Det er måske beklageligt, men sådan er det altså. Det er der ikke tale om ved biologiske børn, og derfor er sammenligningen